

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 maja 2016 r., wydanym w sprawie z powództwa Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. przeciwko A. O. o zapłatę, Sąd Rejonowy w Łowiczu zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 140,73 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 9 listopada 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 167,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 137,00 zł jako koszty zastępstwa procesowego, a także umorzył postępowanie co do kwoty 0,57 zł.

Wyrok ten pozwana zaskarżyła w całości, domagając się jego zmiany i oddalenia powództwa oraz zasądzenia od powoda na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania przed Sądami obu instancji, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono:

- błędne ustalenia faktyczne polegające na ustaleniu, że pozwana nabyła w dniu 17 października 2011 r. od S. D. naczepę (...) 27, nr rej. (...), podczas gdy do takiego zakupu nigdy nie doszło;
- naruszenie art. 98 § 3 k.p.c. w związku z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804) poprzez przyjęcie, że do sprawy wszczętej przed dniem 1 stycznia 2016 r. a niezakończonych w danej instancji stosuje się przepisy tego rozporządzenia, podczas gdy do sprawy takiej winno się stosować przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tj. Dz. U. z 2013 r. poz. 490 ze zm.).

Ponadto skarżąca domagała się zawieszenia postępowania do czasu prawomocnego zakończenia postępowania prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową W. – M. i w związku z tym wniosła o dopuszczenie dowodów z dokumentów na okoliczność niedokonania przez nią zakupu przedmiotowej przyczepy w postaci:

- zawiadomienia Urzędu Miasta Stołecznego W. z dnia 6 czerwca 2016 r. o naruszeniu przepisów dotyczących zawiadamiania o zbyciu zarejestrowanego pojazdu;
- zawiadomienia Prokuratury Rejonowej W. – M. z dnia 16 czerwca 2016 r.,

zaznaczając, że powołanie tych dowodów w toku postępowania przed Sądem I instancji nie było możliwe.

Postanowieniem z dnia 3 października 2016 r. Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił wniosek o zawieszenie postępowania apelacyjnego, mając na uwadze to, że postępowanie cywilne na podstawie art. 177 § 1 pkt. 4 k.p.c. należy zawiesić wtedy, gdy według oceny Sądu fakt popełnienia przestępstwa wpłynie na rozstrzygnięcie sprawy cywilnej, a zwłaszcza na odpowiedzialność cywilną pozwanego, z uwagi na związanie sądu w postępowaniu cywilnym ustaleniami prawomocnego wyroku karnego skazującego co do popełnienia przestępstwa. Żadne ujawnione dotychczas w sprawie okoliczności nie uprawdopodobniają w wystarczający sposób twierdzeń skarżącej o popełnieniu przestępstwa mogącego mieć wpływ na wynik postępowania; także – jak wynika z uzasadnienia apelacji – nie wydano dotąd postanowienia o wszczęciu postępowania przygotowawczego, co ewentualnie mogłoby przemawiać za istnieniem uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Przede wszystkim Sąd odwoławczy nie zdecydował się na przeprowadzenie postępowania dowodowego w oparciu o załączone do złożonego środka zaskarżenia dokumenty, ponieważ – wbrew twierdzeniom skarżącej – za pomocą tych dowodów nie jest możliwe wykazanie, że nie nabyła ona od S. D. przedmiotowej naczepy. Nie podważają one również

wiarygodności materiału dowodowego przedstawionego przez powoda co do przedmiotowej okoliczności, na którym to materiale Sąd I instancji oparł poczynione w sprawie ustalenia faktyczne, ponieważ wynika z nich jedynie to, że pozwana swoją wersję co do spornego faktu przedstawiła nie tylko Sądowi, ale również organowi administracyjnemu zajmującemu się rejestracją pojazdów, a ten z kolei – bez jakiegokolwiek weryfikacji tych okoliczności – poinformował o tym Prokuraturę, która, jak dotąd, nie zdecydowała się na wszczęcie postępowania przygotowawczego. Zdaniem Sądu II instancji, przedstawienie przez skarżącą – w okresie pomiędzy zamknięciem rozprawy w postępowaniu pierwszoinstancyjnym i złożeniem apelacji – także innym podmiotom czy urzędem wersji wydarzeń, z której wywodziła skutki prawne i która nie znalazła uznania Sądu rozpoznającego sprawę, w żadnej mierze nie czyni tej wersji bardziej wiarygodną. Co więcej, przedstawione dowody należy uznać za spóźnione, a Sąd II instancji podziela argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, z której wynika, iż skarżąca mogła już niezwłocznie po doręczeniu jej odpisu kwestionowanej faktury podjąć stosowne czynności zmierzające do wyjaśnienia zaistniałych jej zdaniem nieprawidłowości, w tym także powiadomić organy ścigania o powziętym podejrzeniu popełnienia przestępstwa.

Dalej należy zauważyć, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym i z tego względu, zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie jego wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Sytuacja opisana w cytowanym przepisie miała miejsce w rozpoznawanej sprawie, bowiem Sąd odwoławczy, po dokonaniu analizy stanu faktycznego sprawy, przyjmuje za własne ustalenia Sądu I instancji stanowiące podstawę faktyczną rozstrzygnięcia przyjętego w zaskarżonym wyroku. Skarżąca, polemizując z ustaleniami faktycznymi Sądu meriti ogranicza się jedynie do stwierdzenia, że nie podziela argumentacji tego Sądu, z której wynika, iż możliwe jest wnioskowanie o prawdziwości dokumentu i zaistnieniu transakcji nim stwierdzonej jedynie na podstawie jego kserokopii. Podnieść w tym miejscu należy, że w toku postępowania pierwszoinstancyjnego pozwana nie zarzucała, iż na podstawie dokumentu złożonego w formie kserokopii nie można wnioskować o istnieniu jego oryginału, ale twierdziła, że faktura nie odzwierciedla rzeczywiście zaistniałego faktu. Sąd może czynić ustalenia faktyczne na podstawie kserokopii dokumentu, zwłaszcza jeśli przez strony nie jest kwestionowana jej zgodność z oryginałem. Jeśli natomiast chodzi o przydatność faktury dla celów ustalenia okoliczności sprzedaży naczepy pozwanej, to wywody apelacji w żadnej mierze nie stanowią rzeczowej polemiki z oceną tego dowodu dokonaną przez Sąd Rejonowy i nie zawierają argumentacji przekonującej Sąd kontrolujący zaskarżone orzeczenie do dokonania jego odmiennej oceny.

W dalszej kolejności trzeba mieć także na uwadze, że w postępowaniu uproszczonym apelacja ma charakter ograniczony, a celem postępowania apelacyjnego nie jest tu ponowne rozpoznanie sprawy, ale wyłącznie kontrola wyroku wydanego przez Sąd I instancji w ramach zarzutów podniesionych przez skarżącego. Innymi słowy mówiąc, apelacja ograniczona wiąże Sąd odwoławczy, a zakres jego kompetencji kontrolnych jest zredukowany do tego, co zarzuci w apelacji skarżący. Wprowadzając apelację ograniczoną, ustawodawca jednocześnie określa zarzuty, jakimi może posługiwać się jej autor i zakazuje przytaczania dalszych zarzutów po upływie terminu do wniesienia apelacji – co w polskim porządku prawnym wynika z art. 505⁹ § 1¹ i 2 k.p.c. (tak w uzasadnieniu uchwały składu 7 sędziów SN z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC Nr 6 z 2008 r., poz. 55; tak również M. Manowska, „Apelacja w postępowaniu cywilnym. Komentarz. Orzecznictwo”, Warszawa 2013, s. 305 – 306). Tym samym w ramach niniejszego uzasadnienia poprzestać należy jedynie na odniesieniu się do zarzutów apelacji, bez dokonywania analizy zgodności zaskarżonego rozstrzygnięcia z prawem w pozostałym zakresie, także w kontekście prawidłowego zastosowania przepisów prawa materialnego.

Przechodząc więc do oceny drugiego z podniesionych w apelacji zarzutów, należy go ocenić jako zasadny. W istocie Sąd I instancji nieprawidłowo obliczył koszty zastępstwa procesowego poniesione przez stronę powodową, których zwrot został na jej rzecz zasądzony w zaskarżonym orzeczeniu. Rację ma skarżąca, że norma intertemporalna zawarta w § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804) nakazywała w rozpoznawanej sprawie zastosować przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tj. Dz. U.

z 2013 r. poz. 490 ze zm.), ponieważ została ona wszczęta przed dniem 1 stycznia 2016 r., tj. w dniu 9 listopada 2015 r. W tej sytuacji wynagrodzenie pełnomocnika strony powodowej należało obliczyć na podstawie § 6 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tj. Dz. U. z 2013 r. poz. 490 ze zm.) na kwotę 60,00 zł, a zatem całość poniesionych przez powoda kosztów w postępowaniu pierwszoinstancyjnym to 107,00 zł, w tym także opłata od pozwu w kwocie 30,00 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. W tym jedynie zakresie zaskarżony wyrok podlegał zmianie na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., natomiast w pozostałej części apelacja podlegała oddaleniu w oparciu o art. 385 k.p.c.